

Arrest

nr. 153 736 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 juli 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 september 2015.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat K. BLOMME verschijnt en tweede verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige derde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige twee asielaanvragen hebben uiteengezet, namelijk problemen met de autoriteiten omdat verzoeker ten tijde van de oorlog hulp heeft geboden aan de rebellen.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 15 537 van 2 september 2008 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

In het kader van verzoekers' tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 10 februari 2015 beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Hun beroep tegen die beslissingen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 146 086 van 22 mei 2015.

Ter ondersteuning van hun huidige derde asielaanvraag leggen verzoekers bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een attest van het bestuur van Novoterskoye dat bevestigt dat verzoeker van augustus tot oktober 2013 daar zou hebben verbleven waarmee deze zijn terugkeer in 2013 wil aantonen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 15 537 van 2 september 2008 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging

en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers -verzoekster baseert zich bij onderhavige asielaanvraag opnieuw, net zoals bij haar eerste aanvraag, op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door haar echtgenoot, thans verzoeker- naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Het feit dat verzoeker blijkens het als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stuk van IOM (International Organization for Migration) d.d. 1 juli 2015 op 13 augustus 2013 vrijwillig terugkeerde naar de Russische Federatie wijzigt niets en doet op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat hij zich bij onderhavige derde asielaanvraag baseert op dezelfde asielmotieven als degene aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag, welke werd afgesloten bij voormeld arrest van de Raad nr. 15 537 van 2 september 2008 omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoekers vrijwillige terugkeer naar de Russische Federatie in augustus 2013 doet niets af en geen afbreuk aan de vaststelling dat hij thans bij onderhavige asielaanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hetgeen niets wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of loutere verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partijen ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 augustus 2015, voeren verzoekende partijen aan dat zij thans een bewijs hebben voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker naar zijn land van herkomst terugkeerde, zodat de inhoud van de bestreden beslissing niet correct is. Zij wijzen er op dat het gebrek aan bewijs van zijn terugkeer trouwens de reden was waarom hun vorige asielaanvraag niet in overweging werd genomen. Verzoekende partijen vervolgen dat de commissaris-generaal veronderstelt dat de problemen die hij bij zijn terugkeer kende dezelfde problemen zijn, doch niets is minder waar. Verzoekende partijen preciseren dat de problemen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst in 2013 nieuwe problemen waren van dezelfde aard en daarnaast ook de algemene situatie in Tsjetsjenië in aanmerking dient genomen te worden. Verzoekende partijen besluiten dat hun zaak ten gronde diende onderzocht te worden en voor het overige verwijzen zij naar het verzoekschrift.

Betreffende het betoog van verzoekende partijen dat zij thans een bewijs hebben voorgelegd waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij naar haar land van herkomst terugkeerde, zodat de inhoud van de bestreden beslissingen niet correct is, (en dat het gebrek aan bewijs van zijn terugkeer trouwens de reden was waarom hun vorige asielaanvraag niet in overweging werd genomen), wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Het feit dat verzoeker blijkens het als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stuk van IOM (International Organization for Migration) d.d. 1 juli 2015 op 13 augustus 2013 vrijwillig terugkeerde naar de Russische Federatie wijzigt niets en doet op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat hij zich bij onderhavige derde asielaanvraag baseert op dezelfde asielmotieven als degene aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag, welke werd afgesloten bij voormeld arrest van de Raad nr. 15 537 van 2 september 2008 omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoekers vrijwillige terugkeer naar de Russische Federatie in augustus 2013 doet niets af en geen afbreuk aan de vaststelling dat hij thans bij onderhavige asielaanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hetgeen niets wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid.”*

Verzoekende partijen opperen zeer algemeen dat de commissaris-generaal veronderstelt dat de problemen die eerste verzoekende partij bij haar terugkeer kende dezelfde problemen zijn, doch volgens hen is niets minder waar. Zij concretiseren deze stelling echter niet en lichten niet *in concreto* toe in welke zin het dan wel om andere problemen zou gaan, doch beperken zich tot de zeer vage, algemene en nietszeggende opmerking dat de problemen bij de terugkeer van eerste verzoekende partij naar haar land van herkomst in 2013 *“nieuwe problemen waren van dezelfde aard”*. Uit de gegevens in het administratief dossier, en meer bepaald de (verslagen van de) verklaringen van verzoekende partijen blijkt nochtans dat de problemen die eerste verzoekende partij na haar terugkeer naar haar land van herkomst in 2013 zou hebben gekend voortvloeien uit en een gevolg zijn van de problematiek/het relaas die/dat eerste verzoekende partij in het kader van haar eerste asielaanvraag uiteenzette, namelijk het feit dat zij in haar land van herkomst problemen met de autoriteiten had omdat zij ten tijde van de oorlog hulp heeft geboden aan de rebellen, een relaas dat echter bij 's Raads arrest nr. 15 537 van 2 september 2008 ongeloofwaardig werd bevonden. De stelling van verzoekende partijen dat de problemen van eerste verzoekende partij bij de terugkeer naar het land van herkomst in 2013 nieuwe/andere problemen van dezelfde aard zijn, neemt niet weg en doet geen afbreuk aan het gegeven dat die problemen blijkens hun verklaringen in het verlengde liggen van en verband houden met de problemen die eerste verzoekende partij in het kader van haar eerste asielaanvraag aanhaalde, problemen waaraan echter geen geloof kan worden gehecht, zo werd in het kader van de eerste asielaanvraag van eerste verzoekende partij bij voormeld arrest vastgesteld.

Verzoekende partijen voeren zeer algemeen aan dat de algemene situatie in Tsjetsjenië in aanmerking dient te worden genomen, doch zij brengen geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het verwijzen naar hun verzoekschrift en de algemene opmerking dat hun zaak ten gronde diende onderzocht te worden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 18 augustus 2015 opgenomen grond. Zij brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS